

ФИЛИП ХОСЕ ФАРМЪР ШУМЕРСКАТА КЛЕТВА

Превод от английски: Григор Попхристов, 2004

chitanka.info

Приклещен в пътеката между щандовете „Замразени храни и сладолед“ от пристъпящите в двата ѝ края убийци, Гудбоди скочи върху количката с хранителни стоки. С изящството и усета на доктор Блъд (както го играеше Ерол Флин) той се гмурна над „Сладоледени фунии и шоколадови сиропи“. В същото време тласъкът на неговите отделящи се стъпала запрати количката по пътеката към стоящия най-близо убиец.

Макар Гудбоди да се извиси с голям апломб и забележителна красота, той събори високи кутии със сладоледени фунии и падна от другата страна в "Домашни инструменти и материали „Направи си сам“. Свличането на Гудбоди и гаечни ключове, клещи, отвертки, кутии с пирони и двойни контакти стресна клиентките и причини припадък на една от тях в „Храна за домашни любимци и кафези за птици“.

Гудбоди се гмурна под парапета и се втурна покрай предната част на супермаркета към „Високоалкохолни напитки“. Някакъв вик го накара да се озърне. Глупаците дори бяха извадили своите скалпели. Наистина бяха отчаяни. Но може би нямаха намерение да го убият в супермаркета. Вероятно го притискаха към паркинга, където други щяха да го заловят.

На минаване той дръпна силно щанд за книги джобен формат и го завъртя така, че „Долината на куклите“, „Уговорката“, „Съпрузи“ и „Пурпурно секс-създание от планетата Гърне от плът“ се разлетяха като свръхпъргавите пръсти на отчаяно гладни и отчаяно пишещи на машина автори на порнография. Най-близкият преследвач, размахващ своя скалпел, откри, че върхът му е забит в „Значи искате да бъдете неврохирург?“.

„Колко уместно и колко ужасно“ — помисли, докато минаваше тичешком през вратата. Той написа този бестселър, хонорара за който не би могъл да похарчи, защото можеше да открие, че агентът на ААМ^[1] чака да го залови, ако се появи да си вземе чековете.

На паркинга, осветен почти както денем, го връхлетя някаква кола. Той се извиси отново с тройно антраша^[2], за да набере височина (напомни му за дните, когато бе влизал в амфитеатралната операционна зала под аплодисментите на прочути хирурзи и зинали от учудване студенти-първокурсници). Приземи се между шевролет и

кадилак и хукна. Свиреха гуми, затръшваха се врати, топуркаха крака, ревяха гласове.

— Доктор Гудбоди! Спри! Няма да ти сторим нищо лошо! Това е за твоё добро! Ти си болен, човече, болен!

Притиснат в ъгъла на две високи стени, той се обърна към тях. Нека никой не казва за него, че е хленчил — както и доктор Килдеър, млад бог, не би хленчил дори пред внушителна сметка, която няма да бъде изплатена.

Към него се приближаваха шестима с проблясващи скалпели. Той извади рязко собственото си острие — бързо като магическия куршум на доктор Ерлих. Щеше да падне в бой. Те нямаше да се отърват леко, ако кръстосаха стоманени остриета с човека, чието гениално боравене с режещия ръб можеше да бъде надминато само от Док Севидж, вече пенсионер.

Тогава доктор Гросфлайш, огромен като Леърд Крегър, когато играеше студента по медицина в „Квартирантът“, изскочи напред и хвърли спринцовка калибър 0,1. Скоростта и точността на полета ѝ можеха да възхитят дори свадливия (но добър) стар доктор Гилеспи, особено както го играеше Лайънъл Баримор. Гудбоди отвърна с великолепно парирание, изпратило спринцовката над стената по-високо, отколкото се възнесъл легендарният стажант-лекар, изпил балсамиращата течност.

Напред излязоха двама известни лекари, държащи в едната ръка пред себе си усмирители ризи, а в другата игли за зашиване на рана, подобно на римски ретиарии. Той замахна към тях с такава бързина, че петима извикаха неволно от възхищение. Впоследствие те се мразеха за това и щяха, разбира се, да бъдат мърени от ААМ.

Гросфлайш изрече забранена клетва, за която щеше да плати прескъпо, макар и не с кръв. Хвърли отново огромна спринцовка с гигантски калибър на иглата, тя мина над рамото на лекаря вляво от Гудбоди, точно когато Гудбоди мушна напред с острието така, че доктор Зорба би позеленял от завист. Но иглата прониза протегнатата му дясна ръка и всичко стана черно като в кабинета на доктор Калигари.

— Ще оперираме ли, доктор Циклоп?

Силната лампа осветяваше шест глави, събрали се за съвещание над него. Бръснатата глава и очилата с дебели лещи на Циклоп не бяха сред тях. Гудбоди бе сънувал думите. Изплувал от недрата на тъмното подсъзнание, където единствената светлина беше проблясващото сребро на прожектирания лъч върху проблясващия сребърен екран, сънят бе донесъл със себе си древни, грижливо лелеяни ужаси.

Доктор Гросфлайш, автор на книгите „Промиващи техники“ и „Извънредните случаи на попадане на чужди вещества в тънките черва в моята практика“, се наведе над него. Очите му бяха пусти и студени като рефлектор върху главата на ларинголог. И все пак това бе човекът, който го спонсорираше и го научи на толкова много неща. Това бе човекът, който пръв изрече справедливо прочулото го „Съмняваш ли се — режи“.

Доктор Гросфлайш държеше пикел в ръката си като лапа на таласъм.

— Schweinhund! Първо ние правим ти фронтална лоботомия. После дисекция без упойка, докато ти още жив.

Пикелът се спускаше към очната му ябълка. Една врата се отвори с трясък. Скалпел прелетя край великанското бедро на Гросфлайш и се заби в операционната маса, с трептенето си докосваше пристегнатата ръка на Гудбоди.

— Спри!

Шестте глави се извиха, а Гросфлайш каза:

— А! Доктор Лайбфремд, световно известен лечител и прочут автор на „Погрешно разбраните мъченици: Бурке и Хеър“. Каква причина за такова драматично влизане?

— Доктор Гудбоди трябва да бъде поддържан в добро здраве! Единствен той притежава гениалната дарба да извърши една мозъчна операция на нашия славен лидер, доктор Индерхаус.

Кожата на Гудбоди се вледени, той усети, че припада.

— Зо, наш славен лидер има дълбоки тумори на cuneus^[3] и lingual^[4] области на дер мозъка? И само Гудбоди притежава дер кений да реже? Майн Гот, как можем доверим на него?

— Ще стоим зад него, готови за мушкане в нервните възли, ако направи погрешно движение! — рече доктор Лайбфремд.

— Защо да правя това за вас, щом по-късно ще ме разрежете жив? — озъби се Гудбоди, сякаш посочваше грешка на някой стажант-

лекар.

— Не е така! — извика Лайбфремд. — Въпреки тежките ти престъпления ние ще те оставим жив, ако оперираш успешно доктор Индерхаус. Разбира се, ще бъдеш държан затворник, но в санаториума на Гросфлайш — не е нужно да ти напомням, че там пациентите живеят като крале или дори по-добре, като лекари в Бевърли Хилс!

— Ще ме оставите жив?

— Ще умреш от естествена смърт! Няма да бъдеш докоснат от доктор! — каза Гросфлайш. — И от професионална учтивост ще получиш отстъпка! Десет процента от сметката!

— Благодаря — отвърна смирено Гудбоди, но дори в този момент обмисляше начини за бягство.

Светът трябваше да узнае ужасяващата истина.

В деня на голямата операция амфитеатърът се запълни с лекари от всички краища на света. Животът на техния прочут лидер — доктор Индерхаус, бе поставен на карта и само осъденият престъпник, този Юда, Бенедикт Арнолд, Мъд и Кислинг на медицинската професия, можеше да го спаси.

Пациентът с обръсната глава бе вкаран на количка. Той се здрависа със себе си, докато колегите му бурно го аплодираха. Сълзи потекоха по бузите му при тази проява на обич и уважение, примесени със страхопочитание. После той видя приближаването на своя хирург и благостта на Хайд се смени с грозното лице на Джекил.

Гудбоди си сложи маската и ръкавиците. Гросфлайш опираше скалпел в гърба му, а един мъж, който приличаше на доктор Кейси след тежка нощ с главната сестра, се целеше с лазер в него.

— Отстъпете назад! Освободете ми място! — извика Гудбоди.

Той беше ледено студен, спокоен като повърхността на аквариум със златна рибка. Дългите му деликатни пръсти, които можеха да бъдат на концертен пианист, ако си бе сбъркал призванието, се свиха като змии, надушили кръв. Настана гробна тишина. Макар цялата аудитория до последния човек да го мразеше и презираше, и силно желаше да го заплоне (без никаква стерилизация преди или след това), те неволно му се възхищаваха.

Часовете минаваха. Скалпелите режеха. Скалпът беше отвит назад. Бургии бръмчаха, триони виеха. Темето на черепа бе махнато. Тънки остриета се врязаха в сивата сбръчкана маса.

— Ах! — възкликна неволно Гросфлайш, когато предният дял на мозъка се повдигна подобно на подвижен мост. — Mein Gott! Какъв майстер!

Последва едно всеобщо „Ах!“, когато Гудбоди вдигна в юмрука си тумора, напомнящ медуза. Въпреки нежеланието си докторите, станали на крака, го удостоиха с десетминутни овации.

Колко тъжно, мислеше той, че най-големият триумф от поредицата блестящи триумфи, върхът на неговата кариера, беше също негово позорно поражение, негов залез. После изкараха пациента на количка, а хирургът бе сграбчен, съблечен и пристегнат към операционната маса. Гросфлайш и Юберпрайс, добре познат ректумолог и автор на прословутата статия „Дали доктор Уотсън отравя своите три съпруги?“, се приближиха до масата. Те се усмихваха с всевластна зловеща студенина и отблъскващо садистично доволство, подобно на доктор Мабузе.

Зрителите се наведоха напред. Открай време смятаха, че и за пациента, и за доктора е по-добре да минат без анестезия. Лекарят можеше да определи реакциите на пациента много по-точно и по-бързо, ако те не са притъпени.

— Доктор Х, предполагам? — рече Гудбоди, когато се събуди.

— Какво! — възкликна сестрата, госпожа Фел.

— Някакъв кошмар. Помислих, че ръцете и краката ми са отрязани. Ох!

— Ще свикнете с това — успокой го сестрата. — Всеки път, когато се нуждаете от нещо, просто натиснете тази пластинка с носа си. Не се стеснявайте. Доктор Гросфлайш каза, че аз трябва да ви служа за ръце и крака. Тоест...

— Аз не съм просто безпомощен, а един безпомощен луд — каза той. — Сигурно са ми поставили диагноза лудост, нали?

— Ами — рече госпожа Фел, — кой знае какво означава луд! Безумието на един човек е религия за друг. Искам да кажа, че

шизофренията на един човек е маниакална депресия за друг. Е, вие разбирате какво имам предвид!

Беше безполезно да ѝ разказва историята си, но трябваше да опита.

— Недейте просто да пренебрегвате всичко, което ще ви кажа сега, сякаш са бълнувания на някакъв маниак. Размишлявайте дълго над това. Огледайте се. Вижте дали в думите ми има смисъл, дори ако всичко в тях изглежда наопаки.

Той имаше едно предимство. Тя беше медицинска сестра, а всички медицински сестри по времето, когато трябва да си получат дипломите, вече са намразили лекарите. Несъмнено би повярвала и на най-лошото, казано за тях.

— Всеки лекар полага Хипократовата клетва. Но преди да се закълне публично, той дава една лична и по-мистериозна клетва. А тя е далеч по-древна от клетвата на Хипократ, който в края на краищата е умрял през 377 г. пр.н.е., сравнително неотдавна. Първият знахар от каменната ера може би е предал тази клетва на втория знахар. Кой знае? Но е записано на едно място, което никога няма да видите, че първият лечител на най-древния град-държава, Шумер, предшественик дори на стария Египет, е закълел втория. Шумерската клетва — ще ми почешеш ли носа, скъпа? — изисквала от един лекар никога и при никакви обстоятелства да не разкрива нищичко за истинската същност на докторите или истинския произход на болестите.

Госпожа Фел го изслуша, като го прекъсна само няколко пъти. После каза:

— Доктор Гудбоди! Сериозно ли се опитвате да ми внушите, че болести не би имало, ако не бяха лекарите? Че те са изобретили болестите и са ги разпространили по света? Че ако не бяха лекарите, щяхме да бъдем сто процента здрави? Че те подбират лаици, за да ги заразяват и лекуват, за да печелят слава, да трупат пари и да приспиват всякакви подозрения посредством... посредством... това е смешно!

Потта гъделичкаше носа му, но той не обръщаше внимание.

— Да, госпожо Фел, това е истина! И макар рядко, но се случва някой доктор да не понесе вината за масовите убийства, той рухва и се опитва да каже истината! Тогава го отвличат, колегите му го обявяват за луд или умира по време на операция, или се разболява и умира, или просто изчезва!

— А защо не убиха и вас?

— Казах ви! Спасих нашия славен лидер, Великия възвишен последовател на шумерските лекари. Те обещаха да ме оставят жив, а ние не се лъжем взаимно. Лъжем само лаиците! Но се погрижиха да не избягам, а не ми отрязаха езика, защото са садисти! Доставят си удоволствие, докато аз разказвам тук своята история, защото кой ще повярва на мен, пациента на една лудница? Да, госпожо Фел, не бъдете така шокирана! Капан, лудница! Аз съм побъркан, нали? Нали в това вярвате?

Тя го потупа по темето.

— Хайде, хайде! Вярвам ви! Ще видя какво мога да направя. Само че...

— Да?

— Съпругът ми е лекар и ако си помисля само за момент, че той е в някаква тайна организация!...

— Не го питайте! — настоя Гудбоди. — Не казвайте нито дума на никой доктор! Искате ли да се разболеете от рак или инфекциозен хепатит, или коронарна тромбоза? Или от чисто нова болест? Да знаете, че от скука те изобретяват понякога по някоя нова болест!

Нямаше смисъл. Госпожа Фел му угаждаше, само за да го утеши.

А през нощта той бе свален в недрата под огромната стара къща, където трепкаха пламъците на факли, потяха се студени сиви камъни, биеха малки барабани, свиреха пронизително кози рогове, а доктори с изрисувани лица, червени мантии, черни пера и тракаци кратуни заклеваха с Шумерската клетва випуск 1970 година на университета „Джонс Хопкинс“. Довеждаха пред него всеки млад новопосветен и показваха какво ще му се случи, ако предаде своята професия.

[1] Американска асоциация на медиците. Б.пр. ↑

[2] Entrechat (в балета) — висок скок право нагоре, по време на който танцьорът кръстосва крака и удря многократно прасците си един в друг. Б.пр. ↑

[3] Клиновидна (лат). Б.пр. ↑

[4] Езична (лат). Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.